

Кириченко Дмитро

*Із глибокими сердешними вибаченнями за творчу нахабність.
Присвячується цвітові тополі, що цієї пори кровожерливо дратує мого носа.*

На сцені білого аркушу АНТИТЕАТРУ як невід'ємна частина АНТИМИСТЕЦТВА — АНТИЕСЕЙ, викладений у АНТИФОРМІ, що носить блискучу назву(за суб'єктивним судженням автора) — **«ЗАЛІЗНИЙ ТРИ КРАПКИ»** (За новелою Олексадра Олесь Терентійовича Гончара)

(десь за лаштунками чуються оплески Марселя Дюшана)

Хрестоматійність псує літературу,
Але більше неї псує літературу шкільна парадигма викладання,
Де Тичина — «ярий» модерніст,
а Я(романтика) — епос,

а Ліна Василівна — наше все,
а верлібр — це від нечистого,
а «Залізний острів»-це суто антимілітарний твір,
БО У ПІДЛІТКІВ НЕ БУВАЄ СЕКСУ
(Спойлер: Олесь Гончар каже, що буває)

— Мальчик, забери свій пакет* і не тревож деда**.
(Якщо діда не можна-потурбую вас.)

Про який все-таки секс йдеться?

Пропоную скуштувати декілька пікантних цитат, що їх обирає не помічати шкільно-літературна методологія:

**1. «— О, дає! Як на вібростенді! Тоня сміється:
— Я не пробувала вібростенда.»**

**2. «вони виберуть собі пустинний берег, де будуть
тільки удвох, купатимуться й розважатимуться
цілий день»**

**3. «Тоня підбирає платтячко вище колін, і вже її тугі
смагляві ноги...»**

**4. «Ось уже й мотоцикл лежить боком, судорожно
здрігається в піску, а вони стоять над ним, замлівають
в обіймах.»**

І гвіздочок програми:

«Підпливши, глянув на Тоню і отетерів. Ніколи він ще не бачив її роздягнутою. В одному купальнику стояла, красуючись на весь берег відкритим дівочим тілом, струнким, засмаглим. Аж лячно хлопцеві стало, що вона така гарна. Невже це він, шкет, цілував ось її? Перед ним стояла, усміхаючись, ніби незнайома, зовсім доросла дівчина, а він перед нею щулився на човні у своїх трусенятах, як хлопчак, зніяковівши, знітившись перед блиском її оголених плечей, оголених ніг, стрункого дівочого стану. При-

соромлений, він безладно веслував, крутився човном на місці, а Тоня, навпаки, почувала себе зовсім вільно, стояла й закручувала перед купанням волосся вузлом, радісно оглядала це синє роздолля.»

— Мальчик, ета всьо твой перехадной возраст, не занімайся чепухой.

— Дядку, ну хіба Ви не бачите, що Олесь Терентійович бавиться з мовою, достатньо прозоро натякаючи нам? — Малой, у меня нет времени на твої пустіє разговори, ета всьо на пустом місце.

—Та нехай! Ну глядіть хоча б сюди:

«Тоню, хочеш...мідій?»

Якщо це не сороміцький жарт, то і в мене замість голови — гарбуз, а мозку- каша.

— Ну харашо, дапустім, а дальше-та што?

— Што-Што, та лише те, що висловивши б я таку думку в «контрольному зошиті», мені б маку втерли, що аж гай шумів би: політика партії інакша, а коли втискаєш літературу в межі-безпосередня література зникає, залишаючи обгортку з «хуторянства» і віршиків, що формують такий зовнішній вигляд українського письменства й таке ставлення до словесного мистецтва, що страшно навіть думати. І есей цей навіть не стільки про чудову новелу Олесь Гончара, скільки про лицемірство і невиправдане консерватизм-араїхз-пуританство, що на його тільці стоїть вся літературна атмосфера шкіл. От што!

— ...

— Мовчите, дядьку? Отож-бо й воно! І я мовчу, бо що мені говорити, коли я не маю навіть і рота..